

Sygn. akt: IV Uz 7/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Leon Popiel

Sędziowie: SSO Tomasz Madej (spr.)

SSO Beata Kurowska

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2016 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania A. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 4 lutego 2016 r.

o świadczenie rehabilitacyjne

w związku z zażaleniem ubezpieczonego na postanowienie Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie z dnia 5 maja 2016 roku, sygn. akt: IV U 183/16, w przedmiocie odrzucenia odwołania

p o s t a n a w i a:

zażalenie oddalić

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie postanowieniem z dnia 5 maja 2016 roku, sygn. akt IV U 183/16 odrzucił odwołanie A. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmawiającej mu przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że ubezpieczony nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, a zarzuty co do niego podniósł dopiero w odwołaniu od decyzji, tak więc na podstawie art. 477(9) §3(1) KPC odwołanie podlegało odrzuceniu.

Dnia 17 maja 2016 roku ubezpieczony wniósł zażalenie na powyższe postanowienie.

W ocenie skarżącego w sposób oczywisty nie wniósł on zarzutów wobec orzeczenia lekarza orzecznika, ale problemu tkwi w praktyce Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i dlatego skarżący zdecydował się wnieść odwołanie bezpośrednio do Sądu jednocześnie wnosząc o umożliwienie mu wniesienia zarzutów po terminie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 477(9) §3(1) KPC Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba

zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Przepis ten zawiesza dopuszczalność drogi sądowej do czasu wyczerpania dwuinstancyjnego postępowania orzeczniczego w organie rentowym i dlatego sąd obowiązany jest odrzucić odwołanie od decyzji w sprawie świadczeń uzależnionych od stwierdzenia niezdolności do pracy, oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, jeśli zainteresowany nie wniósł od jego orzeczenia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS.

Postępowanie przed lekarzem orzecznikiem ZUS ma na celu ustalenie okoliczności związanych z niezdolnością do pracy, przy czym lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych dokonuje m.in. oceny niezdolności do pracy i stopnia tej niezdolności. Jeżeli zatem lekarz orzecznik ZUS dokonuje tych ustaleń - co ma swoje odzwierciedlenie w treści wydawanego przez niego orzeczenia - to również w interesie wnioskodawcy leży, aby były one zgodne z faktami, gdyż postępowanie przed lekarzem orzecznikiem ZUS rozstrzyga w zasadzie o przesłankach nabycia prawa do świadczenia rentowego.

Jeśli więc wnioskodawca, wobec którego wydano orzeczenie lekarskie, nie wniósł sprzeciwu, mimo że poczynione w orzeczeniu ustalenia co do stanu zdrowia nie odpowiadają w jego ocenie rzeczywistości, to zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury nie sposób przyjąć, że dopuszczalne jest kwestionowanie tego orzeczenia dopiero w późniejszym postępowaniu odwoławczym przed sądem (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05, OSNP 2006/15-16/245; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2010 r., I UK 23/10, LEX nr 604207). Nie wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza bowiem, że wnioskodawca zgadza się, że wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych (ocena zdolności do pracy, ocena stopnia uszczerbku na zdrowiu), mających znaczenie dla nabycia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

W niniejszej sprawie ubezpieczony otrzymał orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z pouczeniem o prawie do wniesienia sprzeciwu.

Od orzeczenia powyższego nie wniósł sprzeciwu w ustawowym terminie 14 dni, a zarzuty co do niego podniósł dopiero w odwołaniu od decyzji ZUS.

Tak bowiem należy zakwalifikować twierdzenia skarżącego podnoszone w odwołaniu, gdzie kwestionuje on w zasadzie przyjęty przez lekarza orzecznika stan jego zdrowia.

Mając to na uwadze Sąd I instancji zasadnie odrzucił odwołanie ubezpieczonego.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy na mocy przepisu art. 385 KPC w zw. z art. 397§2 KPC orzekł jak w postanowieniu.

Wskazać przy tym należy, że odwołujący może wnieść sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej organu rentowego w tym przypadku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego złożenia. Wówczas organ ten – ZUS po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego wyda decyzję w sprawie prawa ubezpieczonego do świadczenia rehabilitacyjnego, od której będzie przysługiwało odwołanie do Sądu.

/-/ SSO Tomasz Madej /-/ SSO Leon Popiel /-/SSO Beata Kurowska